

ACTIVITATEA 6: POLITICI RECOMANDATE PENTRU SPRIJINIREA ÎNTREPRINDERILOR ECOLOGICE

Iunie 2016

Data: 15 iunie 2016

Autor: Conservation Capital

Contact: n.birnie@conservation-capital.com

Web: www.conservation-capital.com

CUPRINS

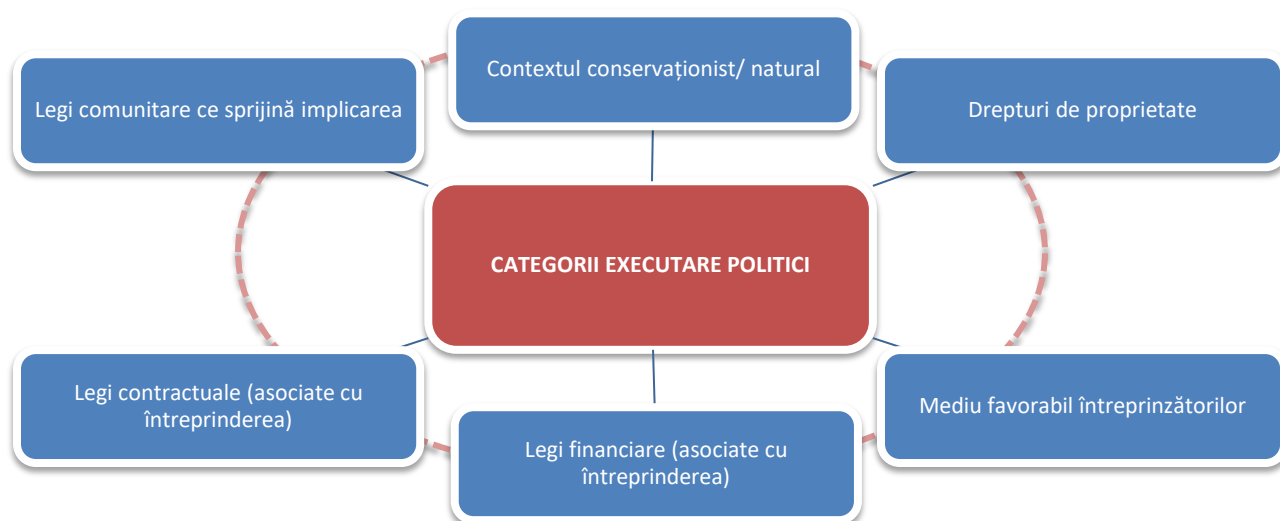
	Page
1. Obiectivele activității	2
2. Contextul politicilor	3
3. Sectoarele întreprinderilor	4
4. Biodiversitate și valori ecosistemice	6
5. Motoarele politicilor	8

1. OBIECTIVELE ACTIVITĂȚII

Scopul Activității 6 este acela de a ,identifica și analiza o serie de recomandări de politici pentru a sprijini dezvoltarea unor întreprinderi ecologice viabile și cu impact major în alte regiuni ale României’.

Mai departe, această activitate dorește să raționalizeze posibile soluții la golurile din cadrul politicilor care să încurajeze dezvoltarea întreprinderilor ecologice în România pentru a sprijini serviciile ecosistemice și biodiversitatea.

Pentru a raționaliza politicile recomandate în vederea sprijinirii dezvoltării întreprinderii ecologice, este important să clasificați contextul politicilor în cadrul unor categorii specifice cu impact direct sau indirect atât asupra dinamicii ecologice, cât și asupra dinamicii întreprinderii. Aceste categorii includ:

2. CONTEXTUL POLITICILOR

Întreprinderea ecologică

Întreprinderile ecologice sunt definite ca fiind orice activitate comercială care generează beneficii economice și sociale prin mijloace care sprijină una sau mai multe rezultate favorabile conservării. Acestea includ:

- ⇒ **Generarea de venituri pentru conservare:** care sprijină direct dezvoltarea sau managementul unei arii sau inițiative de conservare de exemplu prin închiriere, concesiune sau taxe de intrare;
- ⇒ **Crearea de stimulente pentru conservare:** prin crearea sau intensificarea simțului de proprietate asupra fluxurilor de venituri bazate pe natură în rândul factorilor interesați relevanți, în mod normal comunități locale și agenții din sectorul public;
- ⇒ **Optimizarea durabilității mediului înconjurător:** prin promovarea unor alternative durabile la activitățile comerciale sau de subsistență dăunătoare care amenință resursele naturale critice;
- ⇒ **Atenuarea conversiei habitatului:** crescând productivitatea economică a zonelor tampon înconjurătoare pentru a reduce nevoia de a interveni în nucleele peisajelor protejate pentru conservare și al zonelor maritime;
- ⇒ **Stimularea implicării în conservare:** prin facilitarea experiențelor educaționale și inspiraționale în cadrul naturii, care încurajează o implicare tot mai activă a comunităților relevante în conservarea sa.

Pe lângă faptul că servesc drept instrumente directe de conservare, întreprinderile ecologice pot avea și o serie de beneficii strategice mai ample:

- ⇒ **Durabilitate financiară:** ca entități comerciale, întreprinderile ecologice pot genera rezultate favorabile conservării bazate pe un fundament de durată și sustenabil din punct de vedere financiar;
- ⇒ **Diversificarea finanțării:** întreprinderile ecologice pot fi finanțate prin capital de investiții care nu concurează cu fondurile publice sau granturile filantropice atât de suprasolicitate;
- ⇒ **Promovarea valorilor durabile:** interacțiunea cu bazele extinse ale clienților și furnizorilor poate transforma întreprinderile ecologice în promotori foarte eficienți ai mesajelor și valorilor favorabile conservării;
- ⇒ **Accentuarea relevanței politice:** folosind întreprinderi bazate pe natură pentru a crea locuri de muncă, a susține modul de viață rural, a genera impozite și în general pentru a contribui la dezvoltarea economiei și a brandului național.

Guvernanță politică

Principalele autorități care guvernează politicile și legislația ecologică din România relevante pentru dezvoltarea întreprinderilor ecologice sunt:

1. **Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor (MMAP):** În prezent aceasta este autoritatea de mediu centrală care răspunde pentru întocmirea politicilor și supervizarea autorităților locale de mediu. MMAP funcționează ca element de legătură cu Uniunea Europeană în ceea ce privește îndeplinirea obligațiilor de raportare ale României conform diverselor directive UE. Mai departe, el răspunde de managementul apei și managementul riscurilor la nivel național și asigură un cadru coerent în ceea ce privește protecția mediului. Principalele lor obiective includ stabilirea de politici pentru: monitorizarea și reducerea riscurilor provocate de schimbările climatice, managementul riscurilor și prevenirea dezastrelor asociate cu seceta, conștientizarea publicului și consolidarea cooperării cu asociațiile neguvernamentale pentru protecția mediului. Reprezentanții ministerului reprezintă România în grupurile de lucru relevante de la nivel european.

2. **Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale (MADR):** Furnizează servicii ministeriale ce țin de industria agricolă, dezvoltarea rurală și industria alimentară.
3. **Ministerul Economiei, Comerțului, Industriei și Relațiilor cu Mediul de Afaceri (MECIMA):** răspunde de implementarea politicilor macro-economice pentru dezvoltarea economiei naționale. Ministerul administrează strategiile guvernamentale în domeniul industriei, al resurselor minerale, al comerțului cu energie, ale întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), al cooperativelor și al sectorului financiar.
4. **Agenția Națională pentru Protecția Mediului (ANPM):** răspunde de governanța implementării și de coordonarea procedurilor de autorizare prin agenții regionale și locale.
5. **Garda Națională de Mediu (GNM):** Principala autoritate executivă ce răspunde de verificarea respectării legislației și normelor de mediu.

Este important de reținut că România respectă și politicile europene centrale, asupra cărora are o influență directă limitată.

3. SECTOARELE ÎNTREPRINDERILOR

Următoarele sectoare sunt relevante pentru asigurarea unor politici favorabile și a unui mediu funcțional pentru întreprinderile ecologice din România.

Agricultura

Agricultura este un actor rural major în utilizarea terenului și un contribuabil major la nivel european, iar politicile care guvernează acest sector sunt direct relevante pentru dezvoltarea întreprinderilor ecologice.

De exemplu, „politicile verzi” joacă un rol cheie în Politica Agricolă Comună (PAC) pentru perioada 2014-2020. Prin PAC se alocă aproximativ 62 miliarde € pentru „pachetul verde” al plăților directe¹. Acest buget reprezintă o creștere de 40% comparativ cu perioada 2007-2013, când pe acțiuni asociate politicilor verzi s-au cheltuit 44,2 miliarde €.

În România aceste plăți directe au rolul de a:

- Încuraja agricultorii (și alți utilizatori ai terenurilor agricole) să adopte practici agricole care conservă valorile ecologice ale zonelor rurale, păstrează habitatele naturale specifice terenurilor agricole care sunt importante pentru speciile sălbatice prioritare și să folosească resursele naturale în mod durabil, pentru a păstra peisajele tradiționale;
- Încuraja agricultorii să adopte tehnici agricole care protejează și îmbunătățesc cadrul natural, peisajul și resursele naturale.
- Promova practicile agricole tradiționale, extensive, bazate pe folosirea limitată a chimicalelor.

Câteva exemple de plăți de agro-mediu²:

Pachet	Rata de sprijin
Pajiști cu valoare naturală ridicată (HNV)	139€ /an/ha

¹ Un exemplu despre cum se folosește acest buget găsiți la: http://ec.europa.eu/agriculture/direct-support/greening/index_en.htm

² Pentru informații suplimentare, vezi: www.apia.org.ro, www.madr.ro, www.euractiv.ro

Menținerea pajiștilor importante pentru păsări	171€ - 244€ / an /ha
Menținerea practicilor agricole tradiționale	107€ / an /ha
Menținerea pajiștilor importante pentru fluturi	263€/ an /ha

Toate recomandările de politici ce țin de agricultură trebuie făcute ținând seama de:

- Politica Agricolă Comună
- Planul Strategic Național (administrat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale)
- Programul Național de Dezvoltare Rurală (administrat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale)

Pentru alți factori interesați relevanți pentru politicile sectorului agricol, vezi: http://enrd.ec.europa.eu/enrd-static/country/romania/en/romania_en.html

Turism

Turismul este industria cea mai dezvoltată a economiei europene, având cea mai mare rată de creștere (între 2 și 4,5% pe an pentru cifra de afaceri și 1-1,5% pe an ca oportunitate de creare de noi locuri de muncă). Industria turistică generează peste 5% din PIB-ul UE, numărând circa 1,8 milioane de societăți active în domeniu, al căror personal reprezintă cam 5,2% din totalul ratei de ocupare (cam 9,7 milioane de locuri de muncă). Indirect, turismul generează peste 10% din PIB-ul UE, asigurând locuri de muncă pentru aproximativ 12% din forța de muncă.

Echivalentul Ministerului Turismului în România este Autoritatea Națională pentru Turism subordonată Ministerului Economiei, ce răspunde pentru întocmirea politicilor ce guvernează dezvoltarea turismului în țară. Dar guvernul folosește Master Planul Național pentru Dezvoltarea Turismului 2007-2026 elaborat în parteneriat cu Organizația Mondială a Turismului din cadrul ONU ca bază pentru luarea deciziilor în acest sector, laolaltă cu recomandările și politicile stipulate în Strategia UE 2020 (Lisabona) pentru Turism³.

Toate recomandările de politici ce țin de turism trebuie făcute ținând seama de:

- Master Planul Național pentru Dezvoltarea Turismului
- Strategia UE 2020 (Lisabona) pentru Turism

Silvicultură

Ecosistemele forestiere asigură resursele naturale directe folosite de întreprinderile ecologice (lemn, fructe, ciuperci, faună), serviciile ecosistemice (menținerea calității solului; atenuarea efectelor schimbărilor climatice, prevenirea inundațiilor, a deșertificării și a alunecărilor de teren; filtrarea apei/aerului) și servicii culturale și recreaționale.

În România principala guvernanză a acestui sector este asigurată de Codul Silvic – legea 46/2008 modificată de legea 133/2015. De relevanță pentru dezvoltarea întreprinderilor ecologice, această lege stabilește tipurile de pădure cu statut protejat, recomandările pentru ariile protejate, pădurile virgine desemnate ca atare și promovarea biodiversității.

Un alt document important pentru protecția și dezvoltarea ecosistemelor forestiere îl reprezintă Normele tehnice pentru amenajarea pădurilor, care includ recomandări privind conservarea anumitor arii și cote de pădure pentru recoltarea lemnului, în funcție de factori locali de mediu (înclinație, altitudine, expunere).

³ Sursa: http://ac.els-cdn.com/S2212567113001718/1-s2.0-S2212567113001718-main.pdf?_tid=c3cd3d4a-3240-11e6-8f0a-00000aacb35d&acdnat=1465916622_4e23fff7a6cf552f454b81e46433c681

Toate recomandările de politici ce țin de silvicultură trebuie făcute ținând seama de:

- Codul Silvic – Legea 46/2008
- Ordinul Ministrului Mediului nr. 1652/31.10.2000 de aprobare a Normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor;
- Ordinul Ministrului Mediului și Pădurilor nr. 1540/2011 cu modificările ulterioare.

4. BIODIVERSITATE ȘI VALORI ECOSISTEMICE

Biodiversitate & valori ecosistemice

În România se găsesc multe dintre cele mai valoroase ecosisteme ale Europei, întinse pe o suprafață de peste 1,6 milioane hectare, inclusiv Rezervația Biosferei Delta Dunării (580.000 hectare). Aceste arii reprezintă o oportunitate clară și o serie de valori pe care întreprinderile ecologice s-ar strădui să le protejeze și să le îmbogățească⁴.

Ecosistemele naturale și semi-naturale reprezintă 47% din suprafața totală a României⁵ și multe dintre ele sunt desemnate situri Natura 2000; acestea reprezintă 23% din suprafața țării, 45% din ele fiind alcătuite din zone împădurite.

Din cele 43 de mamifere existente în România, 36 de specii se găsesc în zonele de pădure, inclusiv aproximativ 50% din exemplarele de urs brun (*Ursus arctos*) și 40% din cele de lup (*Canis lupus*) din Europa, pe lângă alte specii remarcabile cum ar fi cerbul (*Cervus elaphus*), capra neagră (*Rupicapra rupicapra*), mistrețul sălbatic (*Sus scrofa*), căprioara (*Capreolus capreolus*), râsul (*Lynx lynx*) și pisica sălbatică (*Felis sylvestris*).

3.700 specii de plante, dintre care 23 recunoscute ca monumente naturale, 74 dispărute, 39 periclitare, 171 vulnerabile și 1.253 rare. Speciile tipice pentru pășuni reprezintă aproximativ 37% din totalul speciilor ce trăiesc în România. Mai mult, există 600 de specii de alge și peste 700 specii de plante marine și costiere. Astfel, în țară s-au identificat 57 taxoni endemici (specii și subspecii) și 171 taxoni subendemici⁶.

Parcurile naționale și naturale (fără Delta Dunării) acoperă 5 procente din suprafața României și la sfârșitul anului 2015 includeau 13 parcuri naționale și 15 parcuri naturale, iar rețeaua națională Natura 2000 include 383 situri de importanță comunitară (SCI) și 148 situri de protecție avi-faunistică (SPA).

Tendențele în protecția acestor valori naturale sunt pozitive, deoarece potrivit Societății Ornitologice Române, la sfârșitul lui 2015 România avea 1.486 arii protejate, cu 156,6% mai mult decât în anul de referință anterior, 1990⁷.

Arii protejate

În prezent în România există peste 550 arii naturale protejate ce se întind pe circa 25% din suprafața țării, dar doar 20 dintre ele au Planuri de management aprobate. O condiție pentru intrarea României în UE a fost angajamentul ferm de a crește numărul de arii naturale protejate din țară. Dispozițiile legislative care sprijină acest angajament în cadrul directivelor UE existente pentru protecția naturii includ:

- Ordonanța de urgență a guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, aprobată prin legea nr. 49/2011;

⁴ Pentru informații detaliate privind valorile naturale ale regiunii Făgăraș, vezi 'Evaluarea Biodiversității Munților Făgăraș, România', Linnell et al 2016.

⁵ Sursa: Agenția Națională de Protecția Mediului - <http://www.anpm.ro>

⁶ Sursa: <http://enrin.grida.no/htmls/romania/soe2000/eng/cap5/ff.htm>

⁷ Sursa: Societatea Ornitologică Română - <http://www.sor.ro/>

- Ordonanța de urgență a guvernului nr. 195/22.12.2005 aprobată prin legea nr. 265/29.06.2006 privind protecția mediului;

În România există cinci clasificări pentru ariile protejate

Nr.	Categoria de arie protejată conform legislației din România	Corespondență cu clasificarea IUCN (Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii)
1.	Rezervații științifice	I
2.	Parcuri naționale	II
3.	Monumente ale naturii	III
4.	Rezervații naturale, situri Natura 2000	IV
5.	Parcuri naturale	V

Autoritățile implicate în coordonarea ariilor naturale protejate din România sunt:

- Ministerul Mediului și Pădurilor
- Ministerul Agriculturii și al Dezvoltării Rurale
- Administrația Fondului pentru Mediu (AFM)
- Ministerul Fondurilor Europene
- Ministerul Dezvoltării Regionale și al Administrației Publice
- Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară

Toate recomandările de politici ce țin de ariile protejate trebuie făcute ținând seama de:

- Planul de management al ariei protejate vizate
- Strategia Națională a României pentru Schimbări Climatice – până în 2050
- Strategie UE 2020 pentru biodiversitate
- Strategia Națională pentru dezvoltarea teritorială a României – 2035 (până în 2050)
- Strategia Națională pentru Biodiversitate și Planul de Acțiune 2014-2020
- Obiectivele durabile de dezvoltare ale mileniului
- Strategia Națională a României 2013-2020-2030
- Cadrul de acțiune prioritizată – Directiva Habitate pentru siturile Natura 2000

5. MOTOARELE POLITICILOR

Secțiunea 5 prezintă o serie de recomandări de politici în cadrul categoriilor relevante stabilite în Secțiunea 1 care, dacă se implementează, ar funcționa pentru a susține dezvoltarea de întreprinderi ecologice viabile și de mare impact și în alte regiuni din România.

Câteva dintre aceste recomandări reprezintă goluri evidente în politici identificate în cadrul documentelor și al politicilor la care se face referire în Secțiunile 3 și 4.

1. Întreprinderea ecologică

Raționament

Există stimulente comerciale și operaționale (de exemplu scutiri de taxe) în cadrul legislației din România și UE pentru afacerile și organizațiile cu clasificări de înregistrare sau capacități de operare specifice – de ex. microîntreprinderile sau compensarea impozitelor cu costurile de ‚cercetare și dezvoltare’. Dar nu există clasificare sau beneficii similare pentru întreprinderile ecologice.

Politici recomandate

- **Clasificarea întreprinderilor ecologice:** Legislația pentru arii protejate ar trebui să conțină o definiție a întreprinderilor ecologice în conformitate cu rezultatele enumerate în Secțiunea 2, iar întreprinderile care se califică ar trebui să beneficieze de condiționalitățile stipulate în Părțile 4 și 5 de mai jos – Acest lucru poate fi coordonat de Ministerul Mediului;
- **Înființarea unui grup de lucru inter-ministerial:** reprezentanții diferitelor ministere ar trebui să înființeze un grup de lucru care să elaboreze și creeze fonduri structurale și planuri regionale care să susțină înființarea și funcționarea unor întreprinderi ecologice (unele idei pe aceste propuneri sunt evidențiate mai jos). La acest grup de lucru ar putea participa reprezentanți ai Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Administrația Fondului pentru Mediu, Ministerul Fondurilor Europene, Ministerul Dezvoltării Regionale și al Administrației Publice;
- **Comisia de evaluare:** Propunem a fi înființată o comisie în cadrul Ministerului Mediului care să evalueze, certifice și guverneze întreprinderile ecologice, bunurile⁸ și serviciile lor. Aceasta ar trebui să includă experți ai administrațiilor de arii protejate, organizațiilor neguvernamentale de conservare precum și întreprinderi ecologice și experți financiari din sectorul privat. Această comisie ar putea să fie înființată în cadrul noii Agenții Naționale pentru Arii Protejate.

2. Context conservacionist / natural

Raționament

Peisajele cu valoare naturală ridicată și cu o diversitate bogată (de faună și floră) sunt fundamentale pentru a încuraja crearea unor întreprinderi ecologice viabile care depind de sănătatea și integritatea cadrului natural în care operează.

Activele naturale puternice protejate și sprijinite de cadrele de conservare și politicile de mediu și economice sunt, așadar, esențiale pentru crearea unui cadru favorabil întreprinderilor ecologice.

Politici recomandate

- **Ariile protejate și de conservare:** Politicile pentru ariile protejate și de conservare ar trebui să încurajeze protecția formală, restaurarea și îmbogățirea ariilor cu valoare naturală ridicată desemnate ale căror ecosistemele și biodiversitate asigură contextul și peisajul de bază pe care se bazează modele economice ale întreprinderilor ecologice. Aceste politici de sprijin ar trebui:

⁸ De exemplu certificarea pădurilor și a produse lor lemnoase conform Forest Stewardship Council (FSC) - <https://ic.fsc.org/en/certification>

- **Rezervații, parcuri și alte arii de conservare:** Să identifice și stabilească arii protejate formalizate care să permită întreprinderilor ecologice responsabile să opereze într-un context natural sigur (de ex. ferit de vânătoare și agricultură – *vezi mai jos*);
  - **Zone tampon:** Să creeze zone și arii de utilizări multiple ale terenului în jurul ariilor de conservare sau a ariilor protejate critice;
  - **Zone de acces interzis:** Să creeze zone unde activitatea umană să fie restricționată, pentru a permite recuperarea proceselor naturale și protejarea integrală a populației de animale sălbatice și în vederea funcționării naturale a ecosistemelor;
  - **Planuri de management durabil:** Să elaboreze și să implementeze planuri de management durabil pentru a se asigura că valorile și procesele naturale nu sunt exploatate sau recoltate peste rata lor naturală de recuperare;
  - **Impact ecologic:** Să integreze managementul impactului ecologic cu toate activitățile economice și de dezvoltare pentru a reuși o dezvoltare durabilă fără a compromite valorile naturale;
  - **Servicii ecosistemice:** Să recunoască și să cuantifice valoarea economică a protejării anumitor resurse naturale prin serviciile ecosistemice pe care le oferă, de ex. pădurile ce previn eroziunea sau zonele umede / de altele care filtrează apa;
- **Planul de management al vânătorii:** Politica de vânătoare are impact direct asupra diversității și populațiilor de animale sălbatice, care la rândul lor afectează capacitatea întreprinderilor ecologice de a dezvolta și opera oportunități turistice legate de observarea animalelor sălbatice. Aceste politici de sprijin ar trebui:
- **Cotele planului de management al vânătorii:** Să faciliteze o cotă zero de vânătoare pentru anumite specii în cadrul Planurilor de management al vânătorii;
  - **Darea în administrare a fondurilor de vânătoare: Permitea organizațiilor neguvernamentale (ONG) să preia în administrare fonduri de vânătoare cu cote zero de vânătoare, ca o contribuție la conservarea faunei sălbatice în și în jurul ariilor protejate.**
  - **Turism de observare a faunei sălbatice:** Să includă conceptul turistic de observare a animalelor sălbatice ca activitate suplimentară în planurile de management, reducând cotele de vânătoare în anumite zone, la anumite specii și în anumite perioade ale anului;
  - **Limitele planului de management al vânătorii:** Să permită o mai bună aplicare a zonelor de ‚acces interzis‘ în cadrul guvernantei planului de management al vânătorii. Aceste zone trebuie să fie îndeajuns de mari pentru a permite protecția adecvată și pentru speciile care au nevoie de teritorii mari (de exemplu carnivorele)
  - **Sezoanele de vânătoare:** Să revizuiască permanent dovezile științifice pentru a stabili un interval minim de sezoane optime de vânătoare în vederea reducerii disturbării și a permite refacerea animalelor sălbatice. Această lege ar trebui susținută de o condiționalitate care să permită reducerea mai ușoară a cotelor de vânătoare cu regularitate.
- **Managementul planului silvic:** Pădurile oferă oportunități multiple pentru întreprinderile ecologice, inclusiv recoltarea durabilă de resurse naturale, recreere și turism. Pădurile trebuie administrate eficient pentru a proteja și optimiza aceste bunuri naturale. Aceste politici de sprijin ar trebui:
- **Interzicerea tăierii la ras:** Să elimine tăierea pădurilor la ras în zone unde natura și turismul în sălbăcie ar fi afectate negativ;
  - **Managementul pădurilor naturale:** Să implementeze procese și proceduri care să asigure managementul durabil al pădurilor naturale și al folosirii resurselor forestiere;
  - **Reîmpădurire:** Să încurajeze programe de reîmpădurire cu specii autohtone și o compoziție de specii naturale pentru a crește acoperirea cu pădure și deci și habitatele naturale și oportunitățile pentru întreprinderile ecologice;

- **Vânzarea de material lemnos pe plan local:** Măsurile luate ar trebui să asigure ca un procent însemnat (min 25%) a materialului lemnos tăiat într-o anumită zonă să fie vândut local iar veniturile din taxele și impozitele aferente să fie utilizate pentru servicii locale. Politicile ar trebui să implementeze mecanisme care să asigure beneficii comunităților locale din activitatea forestieră desfășurată în regiunea acestora.
  - **Să stabilească corect valoarea și prețul produselor forestiere:** Să stabilească corect valoarea produselor forestiere, deoarece subevaluarea și prețurile prea mici duc adesea la exploatare. Reglementările ar trebui să asigure o transparență a preturilor pe piață și stabilirea acestora de către un organ al autorității bazat pe o recalculare periodică (cel puțin lunar);
  - **Prevederi pentru forestierii particulari:** Afacerilor mici din domeniul forestier nu le sunt acordate reglementari sau beneficii speciale fata de padurile de administrate de stat. Toate contractele de vanzare a masei lemnoase ar trebui sa includa cote de masa lemnoasa provenita de la administratii silvice private la un pret de vanzare "premium" comparativ cu pretul de vanzare al contractelor pe termen lung incheiate de administratia silvica de stat. Aceste contracte pe termen lung ar trebui sa contina un minim (cel putin 10 %) de lemn cumparat de la administratii silvice private.
  - **Cote:** Este necesară stabilirea unor cote de tăiere exprimate pe suprafață (exemplu: hectar) într-o perioadă de timp stabilită în vederea prevenirii tăierilor abuzive și exploatării în special când prețurile de pe piață sunt mari.
  - **Etichete de conservare:** Să ajute întreprinderile să obțină etichete de conservare și, astfel, să aibă acces la piețe cu potențial mai mare. Un grup de lucru format din reprezentanți ai Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor și experți forestieri din România împreună cu experți în servicii forestiere sustenabile din alte țări să fie invitați să formeze un grup de lucru care să genereze criteriile de înființare a unei etichete forestiere sustenabile specifice pentru România. Procesul ar trebui să fie coordonat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor;
  - **Arii de conservare verificate:** Crearea unor norme ce permit implementarea și respectarea unor reguli de exploatare sustenabilă a terenurilor private conform reglementărilor Arii de Conservare Verificate <http://conservareas.org>;
  - **Consolidarea planurilor de tăiere:** Planurile de tăiere pe 10 ani ar trebui să fie divizate pe planuri anuale care reflectă dinamica naturală a pădurilor, precum și rolul întreprinderilor ecologice prezente și viitoare din zona pădurilor în cauză. Pentru o mai bună exploatare a oportunităților pentru întreprinderi ecologice, planurile anuale ar trebui să permită modificări.
  - **Administrarea pădurilor:** dacă padurea se află în proprietate publică, administrarea acesteia să revină Romsilva iar dacă sunt păduri aflate în proprietatea comunităților locale, acestea să fie administrate de o entitate forestieră aflată în subordinea comunității locale.
- **Managementul pășunilor:** Managementul necorespunzător al vitelor și pășunatului poate duce la degradarea peisajelor și a habitatelor, compromițând astfel capacitatea acestora de a sprijini și accentua procesele naturale. Aceste politici de sprijin ar trebui:
- **Cercetare:** Să încurajeze studiile științifice privind managementul pășunilor favorabil conservării (după cum s-a întâmplat în alte arii Natura 2000 din Europa) și formularea unor recomandări de management către instituțiile responsabile;
  - **Intervenții nedorite:** Un control mai bun și limitarea pășunatului în ariile protejate. Anumite arii protejate trebuie să fie excluse complet de la pășunat pentru a permite refacerea vegetației; **Managementul ecologic al pășunatului:** Să sprijine și să îi stimuleze pe agricultori și alți proprietari de vite să implementeze practici ecologice de pășunat. Aceasta include și înlocuirea ovinelor cu bovine și folosirea unor utilaje mai ecologice (de exemplu: utilajele Brielmaier www.brielmaier.com/en în loc de utilaje rotative)
  - **Scăderea numărului de animale :** Să îi sprijine și să îi stimuleze pe proprietarii de animale să reducă numărul acestora în funcție de capacitatea de susținere sustenabilă a respectivei zone și înlocuirea speciilor cu potențial ridicat de afectare a pășunilor (ovine) cu specii mai puțin dăunătoare (bovine);
  - **Promovarea speciilor locale de animale domestice:** Promovarea și stimularea speciilor locale de animale domestice, în mod special în interiorul și în apropierea unei arii naturale protejate. Speciile locale de animale

domestice sunt în general mai bine adaptate la mediul local, sunt mai rezistente și prin comparație nu răspândesc frecvent boli, iar datorită corpului mai mic și mai ușor nu afectează așa de mult solul ca rasele speciale.

- **Sănătatea pășunilor și a solului:** Să îi răsplătească pe proprietarii de vite care administrează corect și îmbunătățesc sănătatea pășunilor și a solului;
- **Etichete de conservare:** Să ajute întreprinderile să obțină etichete de conservare și, astfel, să aibă acces la piețe cu potențial mai mare.

– **Managementul agriculturii:** Politica de management a agriculturii poate influența direct viabilitatea practicilor favorabile conservării. Aceste politici de sprijin ar trebui:

- **Practici agricole durabile:** Să creeze stimulente pentru a răsplăti practicile agricole durabile cum ar fi rotația culturilor și lăsarea în repaus a terenurilor;
- **Sănătatea solului:** Să răsplătească agricultorii care administrează corect și îmbunătățesc sănătatea pășunilor și a solului;
- **Specii locale:** Acordarea de stimulente pentru creșterea unor specii tradiționale;
- **Etichete de conservare:** Să ajute întreprinderile să obțină etichete de conservare și, astfel, să aibă acces la piețe cu potențial mai mare.

– **Parcuri naționale:** parcurile naționale creează oportunități considerabile nu numai pentru conservarea celor mai importante valori naturale, ci și pentru a oferi cadrul necesar operării unor întreprinderi ecologice. În prezent legile din UE nu reglementează modul de stabilire a parcurilor naționale. În acest scop autoritățile române ar trebui să stabilească:

- **Procesul de formare:** stabilirea unui cadru de formare a unui parc național cu evidențierea procesului de aplicare pentru acest statut pe un areal dat, evaluarea și aprobarea criteriilor pentru aplicanți și stabilirea procesului de implementare a formării unor parcuri naționale noi;
- **Guvernarea:** stabilirea unor reguli de creare și implementare a unui rol clar de autoritate și putere de decizie pe baza cărora autoritățile de management ale parcurilor naționale să le urmeze;
- **Impunere:** asigurarea cadrului legal adecvat pentru luarea măsurilor coercitive împotriva celor care încalcă legea ce stă la baza funcționării parcurilor naționale;
- **Bune practici:** formarea unui grup de lucru condus de Agenția Națională pentru Aree Protejate care să analizeze cadrul legal al unor parcuri naționale din alte țări (Yellowstone – SUA, Masai Mara – Kenya, Kruger National Parc – Africa de Sud) și să stabilească ce reglementări pot sprijini managementul conservării și a întreprinderilor ecologice și pot fi încorporate în cadrul legal românesc;
- **Folosirea terenurilor:** desfasurarea activităților (menționate mai sus) care nu ar respecta criteriile de funcționare a întreprinderilor ecologice din parcurile naționale să fie interzise pe terenurile aferente parcurilor naționale, inclusiv vânătoarea, agricultura și tăierile la ras.

3. Drepturi de proprietate

Raționament

Drepturile de proprietate stabilesc cum se pot folosi și/sau deține o arie naturală și resursele sale asociate. Drepturile de proprietate sigure dau naștere la peisaje care facilitează și stimulează întreprinderile ecologice (și factorii interesați relevanți, inclusiv investitorii) să dezvolte activități economice conectate la cadrul natural.

Drepturile de proprietate care reglementează accesul la și folosirea ariilor de conservare, a biodiversității și a ecosistemelor de care depinde întreprinderea ecologică încurajează dezvoltarea și în cele din urmă succesul acestor întreprinderi bazate pe natură. Claritatea drepturilor de proprietate pentru întreprinderile ecologice stimulează și investiții mai mari în protecția și

ameliorarea conservării naturii. Lipsa sau situația neclară a drepturilor de proprietate descurajează dezvoltarea întreprinderilor ecologice.

Politici recomandate

- **Ariile protejate:** Ariile protejate oficiale oferă întreprinderilor ecologice siguranța că bunurile naturale pe care se bazează întreprinderea vor fi asigurate, protejate și îmbogățite, asigurând astfel contextul economic de bază. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - *Vezi Arii protejate mai sus*
- **Drepturi de traversare:** Majoritatea întreprinderilor ecologice se bazează pe acces sigur la anumite suprafețe de teren. De exemplu o întreprindere specializată pe produse naturale are acces la zonele tampon ale unei arii de conservare sau protejate; sau o întreprindere specializată în observarea animalelor sălbatice are acces la ariile protejate unde se găsesc constant anumite specii. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Zonare:** Să permită zonarea terenului exclusiv pentru uzul întreprinderii ecologice;
  - **Drepturi clare de utilizare a terenului:** Să asigure și să aloce drepturi clare de acces și utilizare a terenului;
  - **Accesul la teren:** Să limiteze accesul la terenul pe care sunt active întreprinderile ecologice, dar exist factori interesați care ar putea compromite siguranța și performanța respectivei întreprinderi (de ex. vânători sau motociclete de *motor-cross* într-o zonă de observare a animalelor sălbatice);
- **Drepturi de proprietate / de închiriere străine:** Dezvoltatorii sau operatorii străini pot fi într-o poziție ideală pentru a lansa și opera întreprinderile ecologice, mai ales într-o țară unde întreprinderile ecologice locale nu sunt încă bine dezvoltate. Oricum, operatorii naționali sau locali generează mai mult sprijin pentru ariile protejate. Există necesitatea de a atrage investitori străini și de a asigura simultan un transfer de cunoștințe către operatorii locali. Drepturile de proprietate și de închiriere trebuie concepute astfel încât să faciliteze și să încurajeze deținerea de către străini a drepturilor de proprietate sau de închiriere și investițiile asociate. Investitorii străini ar trebui stimulați pentru a lucra cu operatori locali care să crească sprijinul pentru ariile protejate. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Politica de investiții străine:** Să dezvolte politici care să încurajeze investițiile străine și transferul de cunoștințe (de ex. norme de impozitare care să acționeze ca stimulent⁹);
  - **Asigurarea drepturilor:** Să asigure drepturi de folosire pentru dezvoltatorii, investitorii și operatorii străini, după caz.
  - **Transfer de cunoștințe:** Încurajarea investitorilor străini să instruiască personalul local, să folosească operatori locali, și să asigure un transfer de cunoștințe adecvat către părțile interesate local. Sprijinirea pe termen lung a operatorilor locali după deprimarea activităților de întreprinderi ecologice.
- **Dreptul de a desfășura activități turistice:** Multe întreprinderi ecologice se dezvoltă în jurul unor activități turistice cum ar fi observarea animalelor sălbatice, turismul de aventură și alte activități turistice benefice conservării. Prin urmare este esențial ca întreprinderile de conservare să aibă dreptul să conceapă și să opereze activități turistice. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Drepturi de a desfășura activități turistice:** Să asigure întreprinderilor ecologice turistice dreptul și capacitatea legată de a-și asigura autorizații pentru a desfășura activități turistice;
  - **Politici turistice clare:** Să dezvolte și să implementeze o politică și o strategie turistică națională pentru a încuraja dezvoltarea întreprinderilor turistice, cu accent special pe turismul de conservare și turismul durabil.

⁹ For example: <http://www.standardmedia.co.ke/article/2000204474/hope-as-tourism-sector-gets-major-boost-of-sh4-5-billion>

- **Drepturi de restricționare a utilizării dăunătoare a terenului / proprietății:** Practicile nesustenabile de utilizare a terenului, care nu sunt ecologice, vor eroda valoarea activelor naturale pe care se bazează întreprinderile ecologice. Aceste întreprinderi trebuie să aibă dreptul să își apere activele naturale de care depind. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Autoritate juridică:** Să asigure întreprinderilor ecologice cadrul juridic pentru a implementa practici de utilizare a terenului durabile și orientate înspre conservare și a le limita pe cele nesustenabile. Acest cadru ar trebui să ofere administrațiilor de arii protejate posibilitatea de a interveni în favoarea întreprinderilor ecologice, dacă folosirea terenurilor nu este sustenabilă.

4. Cadru economic favorabil

Raționament

Ca în orice altă afacere, întreprinderile ecologice au nevoie de un cadru favorabil în care să funcționeze. Politicile care permit dezvoltarea afacerilor și sprijină antreprenoriatul, mai ales pentru IMM-uri, sunt de importanță esențială pentru a încuraja dezvoltarea întreprinderilor ecologice.

Aceste întreprinderi bazate pe natură au adesea nevoie de ajutor în faza de lansare și dezvoltare. Politicile favorabile marchează angajamentul guvernului față de mediul de afaceri și atrag finanțare comercială și investiții prin crearea unui mediu perceput ca fiind stabil și mai puțin riscant. Prin politici de capacitate, întreprinderile ecologice pot genera beneficii considerabile pentru conservarea naturii și totodată asigura dezvoltarea socio-economică.

Politici recomandate

- **Ușurința de a face afaceri:** O notă mare pentru „ușurința de a face afaceri” într-o țară înseamnă că respectivul cadru juridic favorizează lansarea, implementarea și funcționarea unei afaceri, inclusiv a întreprinderilor ecologice. O notă mare la acest capitol nu doar că duce la creștere economică locală, inovare și crearea de locuri de muncă, dar face totodată ca investitorii străini să fie mai predispuși la a investi într-o țară unde este mai ușor să faci afaceri. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Lansarea unei afaceri:** Să ofere întreprinderilor ecologice sprijin la deschidere, stimulente (de ex. scutiri de impozite) și granturi;
  - **Autorizații de construcție:** Să asigure un proces transparent și echitabil pentru obținerea de autorizații de construcții, atunci în este cazul și logica conservării o impune; norme de construcție clare, care să asigure transparență și proceduri legale rapide și evitarea situațiilor în care autoritățile responsabile iau decizii favorabile sau nefavorabile bazate pe relații personale;
  - **Drepturi de proprietate și înregistrare:** Să asigure ușurința înregistrării întreprinderii de conservare și drepturile de proprietate;
  - **Acces la finanțare:** Să ofere fonduri guvernamentale pentru întărirea încrederii investitorilor și catalizarea investițiilor în întreprinderi ecologice; să creeze grupuri de lucru interministeriale pentru a promova o abordare integrată a întreprinderilor ecologice;
  - **Investitori minoritari:** Să protejeze drepturile investitorilor minoritari, adesea comunități locale în contextul întreprinderilor ecologice;
  - **Ușurința plății impozitelor:** Să reducă povara administrativă a depunerii actelor și plății impozitelor;
  - **Comerț transfrontalier:** Să adopte legi și recomandări privind comerțul transfrontalier și cooperarea economică și pentru conservare – cu sprijinul reglementărilor cadru ale UE pentru comerț;
  - **Consolidare contractuală:** Să elaboreze un drept contractual și asigurări adaptate IMM-urilor;

- **Soluții pentru insolvență:** Să permită executarea datoriei.
- **Granturi și sprijin pentru întreprinderi:** Asistența tehnică, granturile financiare și alt tip de sprijin sunt fundamentale pentru dezvoltarea întreprinderilor de conservare, stimularea investițiilor în aceste întreprinderi și accelerarea economiei locale. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Sprijinirea întreprinderii:** Să ofere întreprinderilor ecologice asistență pentru dezvoltare, inclusiv prin reducerea nevoilor administrative;
  - **Granturi și asistență pentru întreprinderi:** Să creeze stimulente fiscale, politici de achiziții preferențiale și finanțări și credite guvernamentale pentru întreprinderile ecologice;
  - **Asistență la lansare:** Să elaboreze politici speciale care să-i ajute pe antreprenori să își lanseze ideile și inovațiile privind întreprinderea ecologică;
  - **Reducerea birocrăției:** Să reducă numărul de proceduri și procese administrative pe care trebuie să le parcurgă o întreprindere ecologică pentru a se lansa și dezvolta;
  - **Centre de dezvoltare și asistență:** Să creeze centre dedicate de dezvoltare și asistență pentru a ajuta întreprinderile ecologice să crească, să dobândească cunoștințe noi, să beneficieze de expertiză juridică, fiscală și de altă natură pentru inovare;
  - **Feedback privind politicile:** Să implice întreprinderile ecologice în viitoarele decizii privind aceste politici prin mecanisme de feedback eficiente.
- **Legislația comercială:** Claritatea legislației comerciale și a stimulentele comerciale încurajează înființarea unor întreprinderi ecologice care comercializează bunuri bazate pe natură, cum ar fi practicile forestiere durabile, produsele naturale (produse forestiere nelemnoase) și meșteșugurile naturale. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Exporturi și importuri:** Să stabilească legi și recomandări de import și export care să permită întreprinderilor ecologice să beneficieze de reglementări și birocrăție redusă la import și export (se înțelege că în Spațiul Economic European (SEE) există facilitatori comerciali, dar se poate face mai mult pentru întreprinderile ecologice – *vezi exemplul de mai jos*);
  - **Asistență financiară:** Să asigure întreprinderilor ajutor financiar, inclusiv reduceri de impozite, pentru a facilita o concurență eficientă;
  - **Asistență la dezvoltarea întreprinderii:** Să stimuleze capacitatea întreprinderilor ecologice de a fi competitive internațional.

5. Legislație financiară

Raționament

Legile, politicile și recomandările financiare asigură peisajul și protocolul financiar care stabilește cum pot întreprinderile ecologice să își asigure finanțarea, să își desfășoare activitatea și să beneficieze de sprijin guvernamental.

Aplicarea stabilă și consecventă a legislației financiare, combinate cu stimulentele și asistența financiară, asigură întreprinderilor ecologice un mediu sigur în care să investească, să se dezvolte și să crească. Legile și politicile financiare adecvate nu doar că ghidează dezvoltarea acestor întreprinderi, ci și catalizează finanțarea din partea surselor locale și străine. Un mediu de politici financiare stabil și favorabil sprijină și un cadru fiscal stabil.

Politici recomandate

- **Legi și stimulente fiscale:** Legile fiscale clare permit planificarea eficientă a dezvoltării întreprinderii, iar stimulentele fiscale încurajează dezvoltarea întreprinderilor ecologice. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Legi fiscale clare:** Să creeze legi fiscale solide care reglementează impozitarea IMM-urilor în general sau a întreprinderilor ecologice în special;
  - **Stimulente fiscale:** Să reducă povara fiscală pentru întreprinderile ecologice; de ex. **stimulente pentru mobilier sau produse din lemn locale, în scopul de a evita exportul de materie primă**
  - **Stimulente pentru construirea de clădiri cu emisii reduse**
  - **Înregistrare fiscală și depunerea declarațiilor:** Să ușureze cerințele și procesul de înregistrare și depunere a declarațiilor fiscale.

- **Scutiri de TVA:** Taxa pe valoare adăugată reprezintă un impozit suplimentar pentru întreprinderi, dar scutirea de TVA va duce la reducerea poverii fiscale totale asupra întreprinderilor ecologice, încurajând astfel dezvoltarea afacerilor bazate pe natură: Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Scutire, scutire parțială sau rată zero:** Să ofere întreprinderilor ecologice structuri de TVA benefice, după ca;
  - **Praguri pentru înregistrarea în scopuri de TVA:** Păstrarea prevederii de excludere de la înregistrarea în scopuri de TVA întreprinderile care se califică, cu cifră de afaceri sub un anumit prag.

- **Comerț transfrontalier:** Piețele străine pot fi o sursă valoroasă de venit pentru întreprinderile ecologice și politicile comerciale transfrontaliere pot duce la creșterea marjei afacerii și pot chiar cataliza inițiative ecologice transfrontaliere. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Politici comerciale transfrontaliere:** Să păstreze legi și recomandări comerciale transfrontaliere care să permită întreprinderilor ecologice să beneficieze de reducerea reglementărilor și a birocrăției în UE și să dezvolte reglementări similare și cu țări din afara UE;
  - **Stimulente transfrontaliere:** Să permită întreprinderilor ecologice să facă ușor legătura cu piețele din țările vecine și să încurajeze colaborarea transfrontalieră;
  - **Piețe regionale și acorduri privind dezvoltarea ecologică:** Să creeze piețe regionale și acorduri de dezvoltare economică pentru a încuraja crearea de întreprinderi ecologice și transferul peste granițe al cunoștințelor privind conservarea naturii, a bunurilor și a serviciilor asociate.

- **Finanțare:** sursele dedicate de finanțare sunt esențiale pentru lansarea și funcționarea continuă a întreprinderilor ecologice, deoarece asigură sprijinul financiar de care au nevoie aceste întreprinderi pentru a funcționa. Politicile inovatoare de finanțare se pot aplica direct întreprinderilor ecologice sau în general dezvoltării favorabile conservării. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Finanțare pentru lansare:** Să implementeze politici care finanțează și subvenționează întreprinderi ecologice în etapa de lansare;
  - **Asistență specifică:** Să identifice și să elaboreze politici pentru a aborda nevoile specifice de dezvoltare ale întreprinderii ecologice, dat fiind contextul național;
  - **Dezvoltarea rețelei și partajarea cunoștințelor:** Să încurajeze și să finanțeze dezvoltarea unor rețele ale întreprinderilor ecologice, colaborarea între acestea și evenimente de împărtășire a cunoștințelor și de instruire;

- **Investiții:** Pe lângă sursele guvernamentale de finanțare, fondurile comerciale și investițiile private asigură susținerea financiară continuă de care au nevoie întreprinderile ecologice pentru a avea mai mult succes și a fi mai profitabile. Aceste politici de sprijin ar trebui:

- **Sprijin pentru investiții:** Să asigure finanțatorilor și investitorilor în întreprinderi ecologice scutiri fiscale sau alt sprijin financiar pentru a reduce riscul și a crește atractivitatea oportunității de investiție;
- **Suplimentarea investiției:** Să completeze sau suplimenteze investițiile în întreprinderi ecologice;
- **Investiții străine:** Să creeze un mediu investițional care să încurajeze investițiile investitorilor străini;
- **Ușurința investițiilor:** Să reducă povara administrativă pentru investițiile în întreprinderi ecologice.

6. Dreptul contractual

Raționament

Dreptul contractual guvernează acordurile și condițiile de lucru ale persoanelor, instituțiilor și întreprinderilor. Contractele sunt esențiale pentru funcționarea întreprinderilor ecologice, deoarece asigură un cadru juridic obligatoriu pentru implementarea angajamentelor sau recuperarea daunelor. Mai mult, dreptul contractual permite întreprinderilor ecologice să desfășoare afaceri în manieră disciplinată și sigură, negociind contracte cu titlu obligatoriu care guvernează interacțiunea dintre aceste întreprinderi și clienți, angajați, investitori și consumatori.

Politici recomandate

- **Normele pentru licitații:** Normele pentru licitații asigură baza contractuală pentru alegerea furnizorilor de produse sau a prestatorilor de servicii și finalizarea contractelor. Normele pentru licitații asigură claritate în ceea ce privește obligațiile întreprinderilor ecologice în cadrul licitațiilor, dar pot fi folosite și pentru a le sprijini. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Cadrul politicii licitațiilor:** Să stipuleze clar care sunt normele și cerințele aplicabile când vine vorba de licitații;
  - **Cerințe de conservare:** Ca și cerințele privind contextul local, cerințele de conservare pot stimula cererea de produse și servicii ale întreprinderilor ecologice, prin normele pentru licitații.
- **Dreptul contractual străin:** Posibil ca multe întreprinderi ecologice să se bazeze pe contracte străine care să le sprijine eforturile, deci o politică clară și favorabilă în acest sens este crucială. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Facilitarea dreptului contractual străin:** Să faciliteze legi clare privind contractele cu străinii.
- **Norme de autorizare, certificare și înregistrare:** Pentru a-și desfășura activitățile, întreprinderile ecologice au adesea nevoie de autorizații, certificări și licențe. Normele care reglementează aceste proceduri asigură legalitatea și dreptul de funcționare al întreprinderilor ecologice. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Normele privind autorizarea:** Să asigure legi ce conferă întreprinderilor ecologice dreptul legal de a-și desfășura activitățile, adesea în arii protejate.
  - **Normele privind înregistrarea:** Să desemneze norme care să guverneze înregistrarea întreprinderilor ecologice.

7. Legislația referitoare la comunitățile locale

Raționament

Comunitățile locale, care au adesea drepturi asupra terenului și resurselor naturale pe care contează întreprinderile ecologice, sunt fundamentale pentru succesul acestor întreprinderi.

Fără aprobarea, sprijinul și participarea comunităților locale, întreprinderile ecologice și alte proiecte de conservare nu ar putea funcționa. Așadar este foarte important ca aceste comunități locale să înțeleagă beneficiile socio-economice și ecologice aduse de întreprinderile ecologice.

În mod similar, întreprinderile ecologice trebuie să înțeleagă, să respecte și să colaboreze cu aceste comunități. Comunitățile se pot implica direct ca proprietari, antreprenori sau operatori, pot primi chirii sau exploata oportunitățile economice ce apar de pe urma întreprinderilor ecologice. Trebuie să existe legi și politici clare care să protejeze drepturile comunităților locale și să le îndrume implicarea.

Politici recomandate

- **Deținerea de întreprinderi ecologice:** Trebuie elaborate politici care să permită comunităților să dezvolte, opereze și dețină propriile întreprinderi ecologice, ceea ce ar reprezenta un stimulent puternic pentru conservarea naturii prin dezvoltare economică și îmbunătățirea vieții comunităților locale. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Proprietatea asupra terenului:** Să ofere comunităților drepturi de proprietate și regim clar de proprietate asupra terenurilor;
  - **Sprijin:** Să asigure sprijin tehnic și/sau financiar pentru dezvoltarea întreprinderilor ecologice gestionate de comunitate;
  - **Dreptul de a opera arii de conservare și întreprinderi ecologice:** Să permită comunităților să dezvolte întreprinderi ecologice;
  - **Stimulente:** Să asigure stimulente juridice, financiare, fiscale și de altă natură pentru a încuraja comunitățile să dezvolte întreprinderi ecologice.

- **Managementul închirierii terenurilor comunității:** Este posibil ca multe comunități să nu aibă expertiza tehnică sau motivația necesară pentru a continua dezvoltarea întreprinderilor ecologice, dar aceste comunități tot pot beneficia de pe urma întreprinderilor ecologice prin închirierea terenurilor. Aceste politici de sprijin ar trebui:
  - **Dreptul de a închiria:** Să asigure cadrul juridic care să permită comunităților să își închirieze terenul comunal întreprinderilor ecologice;
  - **Protecția drepturilor:** Să emită recomandări juridice solide care să protejeze drepturile comunităților și ale întreprinderilor ecologice la semnarea contractelor de închiriere.